

Николай Райнов
Дъщерята на царя

Открито е небето за ястреба, няма тайни за певеца – говори песента за Дъщерята на Царя. И добавя тази песен: „Певецът вижда земята и небето през сърцето си“. – Дъщерята на Царя живее отколе, а все още е млада, сякаш е на шестнадесет годин. За нея няма ни връст, ни старост, както за небето няма ни предел, ни край. Мнозина са дирили Дъщерята на Царя, но не всички са знаели по кой Път се отива при нея.

И стар мъдрец с белоснежни коси ми разказваше за два Пътя до нейния дворец: през единия се влиза, а през другия – излиза.

И седемнадесет змея, подобни на огнени орли, пазят входния Път. Пред вратата на чертога, дето спи Царкинята, – пред високата желязна врата – има червена ламя – и страшна е силата ѝ: никоя приказка не познава толкова страшна ламя.

„Но – казва се в песента – не ще налучиш Пътя, ако не донесеш чаша, издълбана цяла от изумруд – и ако твоето сърце няма чиста ведрост на планински сняг.“

...А Дъщерята на Царя е хубава като серафим и очите ѝ са горещи като палящия пясък на пустинята: разтапят всяко сърце и изгарят всяка душа.

И сърцето на оногова, когото е погледнала, тръпне – и премалява – и чезне по нея като гладен лебед.

...Но – трябва да обикнеш великото страдание, що разсича живота на две и едната половина избира, – защото тъй ще намериш чашата от изумруд.

И – сърцето ти да бъде чисто: да го не мъти тъмен блян, да го не тръска водопад на сласт, да го не пърли пожар на страстна мъка.

Но страшни са пътеките на сърцето – и без светилник мъчно се върви.

И няма дъно страданието – а до дъно трябва да се изчерпи.

...Живееше на Изток Цар.

И казваха му маги, че Дъщеря му е родена за величие и ще ѝ бъде дадено да управлява цялата земя, когато си намери достоен съпруг. Но рекоха му да я пази, тъй като може да я похити странник.

И заключи я той в дворец, приличен на пирамида (в най-скрития чертог я заключи той) – същата Царкиня, за която разказваше мъдрецът от Изток.

И щом ношта склучи звездни ръце над тъмно чело, долита конник

в черна броня, развързва змейовете, пуска червената ламя – и взема Дъщерята.

Защото той носи чашата от изумруд и има показалците на Пътя.

Но – Дъщерята го не обича: тя люби силния, който ще я отвлече.

„Бъди ти тоя силен!“ – казва ти песента за Дъщерята на Царя.

Че за величие е родена Царкинята – родена е да управлява цялата земя – и ти ще имаш власт над света, а Двата Пътя към двореца носиш в себе си.

Помни, че тя обича похитителя – и силом трябва да я грабнеш! Тогава ламята ще ви отнесе като вихър – и в незнайни страни над много царства ще владеее.

И величието ти ще надминава върховете на Малтабор. Никога не ще тегне клетва над тебе. И в бездънните води на Слънцето ще се къпеш, а земята ще трепери пред тебе.

„...Открито е небето за ястреба – и няма тайни за певеца“ – тъй говори песента за Дъщерята на Царя.

И стар мъдрец с белоснежни коси ми разправяше омайни приказки за нея.

...Живееше на Изток Цар...

Но – страшни са криволиците на сърцето – и тъмни са от свод до свод – и без светилник мъчно се върви...

Когато запее симун в червената пустиня, та обгори с вихрен пламък това, що е изживяно и мило – страшно е: недей ходи там!...

И болка люта свива сърцето – и раздират мрака писъци на залутани бедуини: опасни са пътеките, водещи през пустинята на всяка душа – и няма дъно човешкото сърце и край няма неговото страдание.

А до дъно трябва да се изпие чашата.

И стар мъдрец с белоснежни коси разказваше приказка за Дъщерята на Царя.

...Живееше на Изток Цар...

Но – трябва да се обикне священото страдание, що сближава свой с тугин и кара човека да слага живота си на кллада дори за непознат.

А тежко е страданието – и душата се къпе в кръв – и гори в болки – и живее в огнено робство...

Но – трябва да изчерпиш до дъно страданието, което води от връх към бездна и от жар към лед – защото само така ще намериш чашата от изумруд.

Сила ще разпали в тебе страданието, а Царкинята люби силния, който ще я отвлече.

Тя люби мощния, който работи за всички, а никой му не знае ни лика, ни името.

И стар мъдрец с белоснежни коси разказваше приказка за Дъщерята на Царя.

...Живееше на Изток Цар...

Но в самота трябва да минеш своя Път, защото тя люби самотния – и силния, който ще я отвлече.

Гърчи се душата в самота – и сърцето става още по-тъмно – и мъката – още по-дълбока.

За всекиго ли е сладка трапеза самотата – и за колцина страданието е опиващо питие, което издига душата към най-високи върхове?

...Живееше на Изток Цар...

Но трябва да обикнеш великото страдание, защото само така ще намериш чашата от изумруд.

...Живееше на Изток Цар...

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7519>]